

Glosin klobuk 2021

V prastarih časih je neki kralj ukazal, da morajo pomoriti vse stare ljudi, ki ne morejo več delati.

Živel pa je sin, ki je imel svojega očeta nadvse rad. Ko so kraljevi sli preiskovali deželo, je skrnil svojega očeta na dvorišču pod velik čeber in skrivaj mu je nosil hrano. Ta velika otroška ljubezen je bila kmalu bogato poplačana.

Kralj tiste dežele je imel lepo hčer, pa nobenega sina. Mislil je in mislil, kako bi poročil kraljično z najpametnejšim mladeničem svojega kraljestva, ki naj bi postal tudi njegov naslednik. In izmislil si je tri uganke.

Zapovedal je, naj se naslednje jutro zberejo vsi mladeniči njegovega kraljestva navsezgodaj zjutraj pred sončnim vzhodom na visoki gori. Kdor bo prvi zagledal vzhajajoče sonce, bo rešil uganko.

Ponoči, preden se je sin odpravil na pot, je prosil očeta - starčka za svet. Oče mu je dejal: "Dragi moj sin! Ko boš prišel na goro, bodo vsi fantje gledali proti vzhodu, kjer se vsako jutro pokaže sonce. Ti pa pokaži vzhodu hrbet, obrni se na drugo stran in poglej proti najvišji gori. Ko bo sonce s prvim žarkom obsvetilo njen vrh, takrat zakliči: »Kralj, poglej sonce!«"

Kot je starček dejal, tako se je zgodilo. Vsi mladeniči, ki so prišli na hrib, so nestrpno zrlj proti jutranji strani. Sin pa, ki je skrnil svojega očeta, je gledal na najvišjo goro. Ko je na njen vrh poslalo sonce svoj prvi žarek, je dejal: "Vaše veličanstvo, pogledjte sonce!" Kralj ga je potrepljal po ramenu in dejal: "Uganil si!" Drugi mladeniči so ga obstopili in izpraševali: "Le kako, da si se obrnil v stran od sonca?" On pa jim je odvrnil: "In vendar sem prej zagledal sonce kot vi."

Ko se je sin vrnil domov, je dejal očetu: "Danes je bil moj odgovor kralju po volji, ne vem, kako bo jutri. Bojim se, da bo jutrišnja naloga preseгла tvojo pamet." "Le povej," mu je ukazal starček. In mladenič je

nadaljeval: "Drugo uganko bo rešil, kdor bo prišel ne bos in ne obut." Starček se je nasmehnil in dejal: "To je zelo lahko, vendar tega nihče ne bo zmožgal razen tebe. Fantje bodo poskušali to in ono, vsak bo drugače obut: le-ta bo nataknil nogavice, le-oni eno samo nogavico, drugo nogo pa bo imel boso, spet tretji bo le eno nogo obul. Ti pa odtrgaj podplate s čevljev, tako da boš obut in vendar bos." Tako je mislil tudi kralj.

Prišel je določen dan in mladeniči so se zbrali k preizkušnji. Sin je vzdignil obe nogi, da je kralj videl bose podplate, čeprav je bil zgoraj obut. In kralj se je prepričal, da je sin prišel ne bos in ne obut. "Prav imaš," je menil kralj. "Ti, sinko, si že vdrugeč natanko pogodil moje želje."

Nato je kralj zastavil tretjo uganko. "Pojutrišnjem se zberite spet na tem kraju. Kdor bo imel za svojim klobukom zataknen najlepši cvet, bo zmagal. "

Starček je komaj pričakal, da se je vrnil sin, in ga je vprašal: "Kakšno nalogo ste sprejeli danes?" "Oh, to je pa že pretirano," je dejal sin. "Le kdo bo med tolikimi lepimi cveticami izbral prav tisto, ki se kralju zdi najlepša." Dragi sin, je odvrnil oče. Na tem svetu ni lepšega cveta, kot je pšenični klas. Zatakni si ga za klobuk in videl boš, da si pravo zadel." "Naredil bom, kot ste mi naročili, očka," je dejal sin in utrgal žitni klas na njivi.

Prišel je dan in mladeniči so trumoma hiteli na kraj, ki ga je določil kralj. Ko so zagledali pšenični klas za njegovim klobukom, so se na ves glas smejali: "Tepec, pšenični klas ni cvet."

Kralj je že od daleč zagledal mladeniča s pšeničnim klasom. Šel je k njemu in ga objel, rekoč: "Ti, moj dragi sin, boš nasledil moj prestol. Kajti, ni ga lepšega cveta, kot je pšenični klas."

Nato se je obrnil k mladeničem: "Ali je še kaj lepšega na svetu kot pogled na njivo zlate pšenice, ki valovi v vetru. In kaj diši bolj zamamno kot hleb pšeničnega kruha, ki ga še toplega postavimo iz peči na mizo."

Nobena vrtna cvetica ne diši tako lepo. Skrbno sejte najlepši cvet, še skrbneje ga žanjite!" Nato se je kralj spet obrnil k mladeniču s pšeničnim klasom za klobukom in ga vprašal: "Sin moj, le od kod si vzел toliko modrosti v tvojih letih?" Mladenič se je prestrašil in ni vedel, kaj naj odgovori. Slednjič se je opogumil in dejal: "Vaše veličanstvo, povedal bi vam, če se ne bi bal stroge kazni."

"Ne boj se," mu je prijazno rekel kralj. Mladenič je pričel: "Ko ste ukazali, da moramo umoriti svoje starše, sem stopil pred svojega očeta in dejal: Ljubi oče, vi ste mi poklonili življenje, me ljubeznivo hranili in vzgojili, v zahvalo pa naj vam jaz vzamem vaše življenje. Ne, moje srce tega ne bi preneslo. Raje vidim, da mene kaznujejo s smrtjo. Nato mi je oče odgovoril: Dragi moj sin, izteši velik čeber in povezni ga v kot na dvorišču. Zadaj pa naredi odprtino, da bom mogel kdaj pa kdaj na svetlo. Ti pa mi boš skrivaj prinašal hrane. Storil sem tako in do danes ohranil pri življenju mojega ljubega očeta. Kolikokrat mi je dal napotil in nasvetov, prav tako kot je tudi tokrat le on razvozlal vse tri uganke."

Kralja je ganila iskrena otroška ljubezen in dejal je mladeniču: "Moj dragi prijatelj, ker si to storil, si mi še dvakrat ljubši kot doslej. Pokazal si, da imaš žlahtno in hvaležno srce. Meni pa si odprl oči. Spregledal sem in spoznal, kako potrebne so nam modrost, izkušnost in znanje starih ljudi, čeprav ne morejo več delati. Od danes naprej naj velja: **Vsak naj se do starih ljudi spoštljivo obnaša! Sinovi in hčere pa naj bodo svojim staršem hvaležni in naj skrbé zanje do poslednje ure njihovega življenja.**"

Pšenica - najlepši cvet (slovenska ljudska pravljica, zapisala Lea Fatur)

In točno to že vse življenje dobesedno udejanja naša letošnja nagrajenka. In ne samo to, do vseh ljudi je odprta in velikodušna. Pred slabimi 20 leti se je v okviru mednarodnega programa Leonardo izobraževala za vodjo delavnic dramskega pisanja in scenaristike. Njihov profesor je bil tudi Martin Thau, ki je vodil scenaristične

delavnice po vsem svetu, tudi v arabskih državah. Lepega dne so skupaj sedeli v kitajski restavraciji. Vsak je naročil jed po lastnem izboru in sama je svojo ponujala v pokušino kolegom. Pri tem jo je Martin presenetil z besedami: »Ti pa prihajaš iz velike družine!« »Kako pa veš?« je bila presenečena. Odgovoril je: »Ker si vajena stvari deliti z drugimi.«

Premalo se zavedamo, kako družina in zgodnje otroštvo zaznamujeta naše povsem vsakodnevne odzive in dejanja. Njena družina je bila (in je še zmeraj) živopisna in razgibana. Rodila se je pred pol stoletja – sliši se kar srhljivo, a ni – v drugem zakonu očeta Rudija. V najožji družini je odraščala še z mamó Nelko in štiri leta starejšo sestro Sanjo. Iz prvega zakona je oče imel še hčere Natašo, Mileno in Silvo. Najstarejša Nataša ni veliko mlajša od njene mame; starejše sestre so kmalu po njenem rojstvu tudi same postale mame, tako da je bila v podobni situaciji kot jo duhovito opisuje Branko Čopić v mladinskem romanu *Noge v zlatu, glava v blatu*: s svojimi nečaki je bila vrstnica, ob tem pa nadvse ponosna, da je njihova teta in zato jih je tu in tam tudi pokomandirala. Oziroma, če se natančneje izrazimo, govorimo predvsem o nečakinjah, v njihovi družini so namreč prevladovale – in še vedno prevladujejo – ženske. Kot rečeno, ima štiri sestre in nobenega brata ter pet nečakov in sedem nečakinj, pranečakinj in pranečakov pa ne prešteva več, se stanje prehitro spreminja ... Lahko pa zatrdimo, da je obdana s kopico aktivnih in odločnih žensk, ki se ne ustrašijo dela in obvladajo tako »ženska« kot »moška« opravila; zaradi svojega spola se ni nikoli počutila nemočne niti ni imela občutka, da se česa ne more ali ne sme lotiti, ker je ženska.

Iz raznolikosti, tesne povezanosti in dinamičnega življenja širše družine se je učila prilagajanja, spoštovanja različnosti in strpnosti. Po očetu Rudiju so sestre podedovale radoživost. Imel je namreč strašansko rad življenje in ljudi. (Ko je pred leti imela čast spoznati pesnika Toneta Pavčka, je izžareval podobno ljubezen do življenja, energijo in

navihano toplino ter hkrati preprostost; takšni ljudje so redki in lepšajo svet, ki se ga dotaknejo.) To ljubezen je prenašal nanje, na svoje potomke. Ob tem jim je kot nekdanji partizan in vojni invalid (bil je brez ene noge) ter prepričan komunist v pravem pomenu besede s svojim zgledom približal vrednote, kot so tovarištvo, solidarnost, sočutje, socialna pravičnost. Na njen svetovni nazor pa je enako ali še močnejše vplivala mama. Po poklicu je bila najprej vzgojiteljica, kasneje socialna delavka. Oba poklica je opravljala s srcem in predano, včasih tudi nekoliko nekonvencionalno: spomni se, kako je bila kot petletnica ljubosumna na deklico svoje starosti, ki je nekaj časa živela pri njih, ker so njeno družino vrgli na cesto, pa jo je mama – dokler niso našli rešitve – pripeljala kar domov namesto da bi jo prepustili inštitucionalnemu »domu«.

Osnovnošolska in srednješolska leta je preživela v rodnem Mariboru, ki je v tistem času – od sredine 70-ih pa nekje do konca 80-ih let 20. stoletja (ne samo v prejšnjem stoletju, tudi v prejšnjem tisočletju je živela!) – veljal za delavsko mesto z bogato kulturno, zlasti glasbeno ponudbo (takratno vzdušje odlično prikazuje dokumentarec o Mariboru *Lep pozdrav iz osemdesetih*). Njo osebno pa je še posebej zaznamovalo gledališče. Že kot deset- ali enajstletno dekle je redno spremljala repertoar mariborskega gledališča, tako dramskega kot operno-baletnega. V tistem obdobju je namreč veljalo, da mora kultura doseči vsakogar, zato so bili priljubljeni sindikalni abonmaji. Tako rekoč vsaka tovarna jih je kupila, med delavci pa vendarle ni bilo toliko ljubiteljev gledališča, kot je bilo na razpolago abonmajev in vstopnic. In so nekateri – da bo volk sit in koza cela (»Kultura in prosveta, to naša bo osveta!« je zapisal Anton Aškerc) – v gledališče raje poslali svoje otroke in njihove vrstnike. Ob daljših arijah so se nemirno presedali in motili starejše privržence klasične glasbe. Pa vendarle je gledališče vzljubila in Maribor je tudi na tem področju ponujal resnično veliko: sleherni oktober so na Borštnikovem srečanju spremljali najpomembnejše dramske predstave iz vse Slovenije, občasno tudi od

drugod, Slovensko mladinsko gledališče pa je v osemdesetih – kot protest napram Borštnikovemu srečanju – več let zapored na 2. gimnaziji odigralo celotni repertoar. V amfiteatru gimnazije je večkrat gostovalo tudi Eksperimentalno gledališče Glej, Tomaž Pandur pa jih je – sprva še kot gimnazijec – že znal očarati s svojim Tespisovim vozom. (Mimogrede, Tespis je bil starogrški pisec iz Icariususa, imajo ga za prvega igralca in režiserja.) Kot srednješolka je večkrat tedensko delala kot hostesa v gledališču ter si zato posamezne uprizoritve SNG Maribor ogledala tudi po desetkrat, v prostem času pa je bila članica Dramskega studia, ki je prav tako deloval v okviru tega gledališča.

Takoj po srednji šoli je opravila sprejemni izpit iz dramaturgije na Akademiji za gledališče, radio, film in televizijo v Ljubljani. Po štirih semestrih je za leto dni prekinila študij, ker je želela odpotovati v Brazilijo (v tistem obdobju družboslovci še niso imeli možnosti študentskih izmenjav preko Erasmus). Denar za Brazilijo naj bi zaslužila v Angliji, ker pa se je začela Zalivska vojna in je zato priliv turistov v London upadel za 70 %, tam ni dobila dela (tedanja situacija v gostinstvu jo v blagi obliki spominja na današnjo). No, če smo odkriti, je bila malo tudi sama kriva, saj je po prihodu v London najprej tri tedne uživala, obiskovala jazz klube in pohajkovala ter zapravila vse prihranke. Zato je kasneje kakšen mesec dni živela le od kruha in marmelade. Ko je končno dobila delo (povečini je 'kelnarila' v picerijah in restavracijah, delala pa tudi v pralnici, kot sobarica, prodajala je vstopnice v diskoteki, nekaj časa skupaj z dvema Irkama čistila po hišah ...), se je želela naužiti Londona. A pravilo brezpravnih – delo na črno, brez socialnega in zdravstvenega zavarovanja – je, da ali si brez dela in denarja, a imaš čas, ali pa imaš delo in denar, a nimaš časa. Bolj ali manj posrečeno je lovila ravnotežje med obojim, hkrati pa je bila hvaležna usodi, da v Londonu vendarle živi in životari po lastni volji in da jo doma čakata študij in socialna varnost. Številni londonski prijatelji – povečini prišleki, tako kot ona – namreč te alternative niso imeli. Kljub temu je med njimi vladala velika solidarnost, posebno med tistimi iz

Jugoslavije. Še zdaj z ganjenostjo pomisli na Makedonko Antigono. Stara je bila nekaj čez 40 let, po izobrazbi medicinska sestra, a je v Londonu stregla v turškem »Fish&Chips« lokal. Imela je namreč zgolj začasno delovno vizo, angleščino pa je obvladala le za prvo silo. V London je prišla za zaslužkom, skoraj v celoti ga je pošiljala v Makedonijo ter z njim preživljala očeta in sina. Spoznala jo je, ko je vstopila v tisti lokal čisto poklapana. Neki Beograjec, ki mu je parkrat dovolila prespati v svoji garsonjerici (pravzaprav bolj sobi, skupaj s kopalnico namreč ni obsegala več kot 10 m²), da mu ni bilo treba januarja vedriti v Hyde Parku, ji je namreč ukradel ves denar. Imela je le še nekaj drobiža, ki ga je hotela potrošiti za kavo (»Kamor je šel bik, naj gre še štrik!«). Antigona jo je povprašala, odkod je in zakaj je potrta. Ko ji je razložila, ji je ženska, ki jo je videla prvič v življenju in je že večkrat posodila denar ljudem, ki ji ga niso nikoli vrnili, ponudila svoja težko prislužena sredstva ... Ne vemo, kje je zdaj ta požrtvovalna in neuklonljiva Antigona (ja, *nomen est omen!*) in kaj počne, toda upamo, da ji je mehko postlano.

Iz Londona se je naša nagrajenka vrnila visoko motivirana za študij, na osnovi študijskih rezultatov je dobila Zoisovo štipendijo, zatem pa službo hišne dramaturginje v Primorskem dramskem gledališču v Novi Gorici (danes je to ustanova, v kateri smo sedaj, SNG Nova Gorica). Po kakšnem letu zaposlitve jo je šepetalka Srečka Birsa nekoliko strogo vprašala: »Ej, zakaj pa nisi v sindikatu?!« Ker se ni mogla domisliti nobenega tehtnega razloga, jo je Srečka še isti dan včlanila v Sindikat Glosa. In ne le to, takoj so jo vključili tudi v pogajanja o kolektivni pogodbi. Na eni strani pogajalske mize je sedel izkušeni Sergij Pelhan (na direktorski stol gledališča se je vrnil po odstopu z mesta kulturnega ministra), na drugi pa so sedeli zakonov neuki umetniki in tehniki ... A dobili so pomoč sindikalnih pravnikov, tudi direktor jim je prišel naproti, tako da so na koncu v obojestransko zadovoljstvo sklenili pogodbo. V vsem tem času se je naučila, da je najlažje vladati neenotnim in da zaposlene zlahka razdvojiš, če si medsebojno zavidajo

»privilegije«. Spoznala je, da večina ljudi o sebi misli, da delajo več in boljše in da je njihovo delo zahtevnejše in pomembnejše od dela sodelavcev, zato si slednji ne zaslužijo enakega ali višjega plačila. Človeška narava je očitno takšna, da se moramo vsakič znova opomniti: »Če bo dobil kolega manj, ti s tem ne boš ničesar pridobil, kvečjemu nasprotno!« Žal povečini zavidamo tistim, ki so v podobnem položaju kot mi, in se zlahka primerjamo z njimi, namesto da bi zavidali tistim, ki bi si naše zavidanje in gnev v resnici zaslužili. Samo spomnimo se, kako pogosto se delavci v »realnem sektorju« jezijo na javne uslužbenke, še zlasti kulturnike, namesto da bi svoje upravičeno nezadovoljstvo usmerili proti tajkunom in nenasitnežem, ki bogatijo na njihov račun, ob tem pa brez slabe vesti zagovarjajo vitko državo.

V novogoriškem gledališču je ustvarjala 15 let in ob delu pridobila akademski naziv magistrice dramaturgije. Z veseljem je delala kot hišna dramaturginja, rada je brala drame in se pripravljala na uprizoritve ter bila del različnih ustvarjalnih ekip. Vendar je sčasoma začutila tudi potrebo po menjavi. Dramaturški poklic je namreč po svoje precej neohvaležen: v gledališče vlagaš ves svoj čas in kreativno energijo – celo leposlovne knjige so bile povečini vsaj posredno povezane z njenim delom –, tvoja kreativnost pa se v projektih nekako razprši, ostaja neoprijemljiva in skrita nekje 'med vrsticami'. Poleg tega si zaradi deljenega urnika, delovnih vikendov in gostovanj ves čas obdan z istimi ljudmi in nekako odrezan od ostalega okolja. Živiš v mehurčku, kot bi rekli v današnjih pandemičnih časih. Naša nagrajenka méni, da je vsake toliko dobro zamenjati delovno okolje in morda tudi poklic. Sčasoma namreč pričenemo opravila izvajati rutinsko, z manj žara in inovativnosti, tudi izzivov ni več. Zato zagovarja kroženje med inštitucijami in poklici. Žal se naša država zanj zavzema zgolj na načelni ravni, v resničnem življenju – vsaj na kulturnem področju – pa ga ne spodbuja. Po drugi strani pa: kje neki naj krožiš, ko pa je delovnih mest na področju kulture vse manj in so ta postala skoraj dedni privilegij?! Da ne govorimo o težkem, pogosto že neznosnem položaju

samozaposlenih v kulturi, ki jih država vse manj podpira oziroma jih s svojimi ukrepi v resnici skuša zdesetkati.

Ko so torej leta 2010 v Slovenskem gledališkem muzeju (danes je to Slovenski gledališki inštitut - SLOGI) objavili razpis za kustosa z magisterijem, je takoj pograbila priložnost in bila, seveda, izbrana. Strokovno se je izpopolnila na področju varstva kulturne dediščine ter na novo pričela poklicno pot, vsaj kar se plače tiče. Pri prehajanju med poklici namreč skozi delo pridobljene izkušnje, znanja in stiki iz prejšnjega poklica formalno ne štejejo, pa naj ti pri delu še tako koristijo.

V novi službi je bila v majhnem, toda izjemno prijetnem kolektivu nekaj časa edina članica sindikata. Nato je uspela pridobiti k članstvu kritično maso sodelavk in sodelavcev, ki so v sindikalni poti prepoznali tisti vzvod varovanja delavskih pravic in statusa, ki zasluži samodejno zaščito že iz naslova spoštljivih medčloveških odnosov. V začetku marca 2021 so ustanovili tudi Sindikat Glosa SLOGI in postala je sindikalna zaupnica. Sama upa, da se bo kmalu našel korenjak, ki bi mu to zadolžitev lahko predala, mi pa upamo, da to ne bo kmalu. Je namreč neupogljiva sindikalistka ter članica organa upravljanja in nadzora javnega zavoda. Verjemite, njeni dosežki so, posebno v zadnjem letu – za katero ji glavni odbor Sindikata Glosa podeljuje Glosin klobuk –, zelo pomembni za delavstvo in za javno dobro, a jih, na žalost, zaradi občutljivosti vsebin na tem mestu ne moremo izpostaviti. Vendar pa vseeno omenimo eno dejanje zunaj območja njene službe: javno in brez dlake na jeziku je izrazila ogorčenje in zahtevo po preklicu nezakonite odpovedi pogodbe o zaposlitvi borbenemu sindikalistu Mateju Jemcu.

Članica sindikata je več kot četrto stoletje (pravzaprav že kakšna tri desetletja) in nikoli, res nikoli ni niti pomislila, da bi prekinila članstvo. Zaupala nam je in tudi drugi so nam zaupali, da sindikat pojmuje kot organizacijo, ki je verjetno najpomembnejša pri ohranjanju socialne

države, tj. države, ki vsem svojim prebivalcem omogoča dostop do zdravstva, šolstva, dela, kulture, javnega obveščanja, enakosti pred zakonom, kakovostnega bivanja v domovih za ostarele, ko napoči čas. Države, ki se trudi biti prijazna do svojih državljanek in državljanov in v njej zaradi ogromne socialne razslojenosti ne prihaja do krivic, sovraštva, nasilja in kriminala.

Kot pravi, minili so časi, ko so sindikati v delovnih organizacijah skrbeli predvsem za ozimnico, sindikalne zabave in Dedke Mraze. Sindikat se mora vrniti h koreninam, zavzeti mora prvotno funkcijo: zaščito zaposlenih; skrb za varno, zdravo, spoštljivo delovno okolje; boj za pravično in solidarno družbo; za pravice iz dela in delovnega razmerja; za socialna in druga upravičenja delavca in človeka; za enakopravnost žensk in tako naprej. Vse to pa lahko ohranimo ali znova dosežemo le, če smo aktivni tako v svojem delovnem okolju kot na zasebni ravni (vsaj kot volivci). Méni, da imamo zaposleni, še zlasti v javnem sektorju, pravico in dolžnost, da v svojih delovnih organizacijah bdimo nad zakonitostjo in transparentnostjo, nad tem, da zaposleni in vodilni vselej delujejo v javnem interesu – se pravi, da se odločno borimo zoper nepotizem, klientelizem in politizacijo, proti čemur – in to je še posebno žalostno – niti javni zavodi na področju kulture in varstva narave niso imuni. Le organizacije, ki delujejo po načelih profesionalizma in strokovnosti, so lahko uspešne in pripomorejo k uspešni državi ter človeku in naravi prijazni družbi. Nihče si ne želi živeti med egoisti, ki se okoriščajo z nepotizmom, klientelizmom, korupcijo. Prav zato moramo delovati od spodaj navzgor, če nam že od zgoraj navzdol vladajo po drugačnih načelih. Moramo biti aktivni delavci, sindikalisti in državljanji. Za malobrižnost ni prostora!

Lepo in dobro so povedali nagrajenkine sodelavci: »V svoji delovni organizaciji je izjemno spoštovana. V šali smo jo poimenovali 'naša Rosa Luxemburg' in čeprav tega ne sliši rada, je v njej več te revolucionarne marksistke in zastavonoše delavskih pravic, kot si sama

upa priznati. Glosin klobuk zanjo je znak, da je nepopustljivo vztrajanje edina alternativa tudi v trenutku, ko se zdi vse v delovnem okolju obrnjeno navzdol. Da prav vztrajanje krepi odnose v kolektivu, saj zavzemanje za pravice in za častno delovanje javnega zavoda ni relikv preteklosti ali vrlina, ki bi jo mogli vodstveni pristopi izkoreniniti ali jo preprosto prestopiti. Vztrajni zmagujejo!«

Čeprav je oseba 'za klobuk dol!', ni rada v središču pozornosti. Njeno stališče je, da umetnost in kultura ne bi smeli streči pogrošnemu okusu, ljudi ne moreš prenesti naokrog, ljudje poznajo estetiko in meje. Za avtorsko zasnovo in izvedbo razstave *Alenka Bartl, kostumografka* je nagrajenka prejela priznanje Bršljanov venec, ki ga podeljuje Združenje dramskih umetnikov Slovenije, zaradi vsega zgoraj navedenega pa naša draga sindikalistka, ki s sindikalizmom v resnici živi in ga uresničuje v praksi, prejme tudi najvišje priznanje Sindikata Glosa 'Glosin klobuk za leto 2021'. Mojstrica in magistrica **Tea Rogelj**, poklon!